

[Svend Jørgensen.]

at sige, at disse betænkeligheder med hensyn til tjenestemandsoverenskomsternes forhandlingsret ikke gælder overfor pensionisterne, som jo ingen egentlig forhandlingsret har og derfor heller ikke noget ansvar overfor forliget, ligesom den højtærede finansminister selvfølgelig heller ikke kan være bundet over for pensionisterne. Men den højtærede finansminister har altså ikke villet bøje sig for de argumenter, som vi har søgt at fremføre til gunst for pensionisterne, og jeg har derfor ikke villet afstå fra at give min beklagelse heraf udtryk i betænkningen. Det var mit partis stærke ønske, at man i rigsdagen i almindelig enighed skulle yde pensionisterne en forøgelse af det foreslåede beløb. Disse bestræbelser er strandet, først og fremmest på den højtærede finansministers stærke modstand, og mit parti må derfor overfor den højtærede minister udtale sin alvorligste beklagelse af, at ministeren ved sin stærke modstand har hindret en sådan enighed, som utvivlsomt, hvis den højtærede minister havde villet gøre indrømmelser, kunne have været opnået.

Endelig må mit parti beklage, at der i lønningudvalget ikke kunne opnås flertal for ændringsforslag til fordel for en 70 pct.'s forhøjelse til pensionisterne i stedet for de foreslåede $1\frac{1}{4}$ portion regulerings-tillæg. Et sådant flertal kunne ikke opnås på grund af venstres vaklende stilling, en stilling, der tilsidst resulterede i en blank afvisning af et direkte forslag. Jeg fremhæver dette, fordi man fra konservative blades side har sluttet ud fra forhold, som ikke var tilstede, og har påstået, at når pensionisterne nu ikke får mere end $1\frac{1}{4}$ portion regulerings-tillæg, var det det radikale venstre, der var skyld heri. Det er altså ikke rigtigt, og partiet venstre har i dag bekræftet min antagelse af, at venstre, når det kom til stykket, alligevel ikke ville tage ansvaret ved at gå imod den højtærede finansminister. Jeg beklager dette, ligesom jeg beklager, at det ikke er lykkedes at yde pensionisterne det midlertidige tillæg i samme forhold, som det ydes tjenestemændene.

Jeg skal sluttelig tilføje, at mit parti stadig med opmærksomhed vil følge udviklingen af hele dette forhold og i givet tilfælde ikke undlade at sætte ind på at forbedre pensionisternes kår. Men uanset at loven altså ikke yder det til pensionisterne, som vi ønskede, vil vi ud fra den betragtning, at det under de nuværende forhold ikke er muligt at opnå mere, stemme for det foreliggende lovforslag.

Hauch: Da jeg ved dette lovforslags første behandling har redegjort for mit partis principielle stilling til det, havde der i og for sig ikke været megen grund for mig til ved denne lejlighed at tage ordet, dersom ikke den ærede foregående taler direkte, ved en næsten vælgermødelignende tale, havde provokeret mig dertil.

Mit parti har ikke fundet det rigtigt ved lovforslagets første behandling at gå i enkeltheder og heller ikke fundet det rigtigt at give overbud, at gå udover det, som den højtærede finansminister foreslog i sit forslag. Vi erklærede os derimod rede til i udvalget at forhandle om forskellige spørgsmål. Når vi valgte denne fremgangsmåde, skyldes det den omstændighed, at det ikke er længere siden mit parti havde regeringsansvaret her i landet, end at vi endnu kan huske, hvilken betydning det har for den til enhver tid siddende regering at samle så vidt muligt hele folketinget, hele rigsdagen, om forslag, der vedrører tjenestemændene.

Vi har lagt overordentlig stor vægt på at opnå en sådan enighed, og derfor vil jeg meget beklage, at der i aviserne har været en del skrivi om udvalgsbehandlingen og stået referater af denne i langt højere grad, end vi er vant til at se det. Men som sagt, vi har bidraget efter vor evne til i udvalget at opnå enighed også om en forbedring af pensionisternes kår.

Jeg forstår så udmærket godt, at det ærede medlem hr. Svend Jørgensen er kommet i vanskeligheder. Det ærede medlem holdt ved første behandling her en tale, i hvilken han gik meget stærkt ind for en større ydelse til pensionisterne end den, den højtærede finansminister har foreslået. Det er den slags, som mit parti har ment at burde undgå — så kunne vi tage forhandlingen i udvalget og se, hvad vi kunne opnå dér.

Når nu det ærede medlem fremstiller sagen således, at han for det første beklager den hårdhed, som den højtærede finansminister har udvist overfor pensionisterne, og dernæst søger at lægge ansvaret for, at det ærede medlem ikke selv har stillet det ændringsforslag, som ville være en naturlig konsekvens af den tale, han holdt ved første behandling, over på mit parti, bliver jeg nødt til at tilbagevise forsøget herpå. Det ærede medlem stiller ikke blot sig selv, men også sit parti i en meget vanskelig stilling ved at komme med en argumentation af denne art, og den forekommer mig ikke at være umiddelbart nødvendig, da vi, såvidt jeg ved, ikke har et valg i sigte i den allernærmeste fremtid.